D I D I:
NU ESTE UȘOR LUCRU SĂ ANTRENEZI ÎN AMERICA DE SUD

Oarecum, brazilianul Waldyr Perreyra, cunoscut sub numele **Didi**, a cam ieșit din atenția de care se bucură pe întreg globul marile vedete ale fotbalului. După cum se știe, fostul conducător de joc al echipei Braziliei în 1958 și 1962 și antrenorul senzaționalei selecționate peruane la C.M. din 1970, a ajuns acum un an la Istanbul, unde se ocupă în acest moment de pregătirea celei mai iubite echipe a Turciei, Fenerbahce, adversara din Cupa U.E.F.A. a lui F.C. Argeș. Aici l-a căutat și a izbutit să-l găsească **Gregory Tesser**, de la cunoscuta revistă engleză **„World Soccer"**. Interviul pe care **Didi** a consimțit să-l acorde îl reproducem mai jos :

— De ce vă aflați în momentul de față în Turcia ?

— Pentru ca să-mi cîștig existența... Ca să fiu cinstit, am venit la Istanbul cu intenția de a lua un nou start. După ultima Cupă Mondială, vă spun drept, mă simțeam foarte obosit. A fi antrenor în America de Sud nu e lucru ușor, și simțeam nevoia vitală a unei schimbări de mediu.

— De ce considerați că a fi antrenor de fotbal în America de Sud este un lucru epuizant ?

— În primul rînd pentru că a cîștiga și a pierde este de cele mai multe ori o chestiune de viață și de moarte pentru suporterii sud-americani, ceea ce are vizibile consecințe și asupra comportării managerilor și antrenorilor. Dacă succesul și norocul nu sînt de partea antrenorilor, viața lor poate fi în primejdie în fața unor suporteri exaltați, iar conducătorii cluburilor nu ezită nici ei pentru a le face traiul cît mai drăcesc cu putință. Spre diferență de Anglia, de exemplu, în America de Sud un manager nu are niciodată puteri depline. El este întotdeauna sub presiune, toată lumea încercînd să-l convingă — sau să-l oblige — să schimbe cutare jucător cu altul, sau chiar întreaga tactică de joc.

— Ați căpătat multă experiență în timpul cît ați fost antrenor în America de Sud ?

— Da. Am început cu Botafogo, unde am absolvit un curs de antrenori, apoi m-am dus în Peru, unde m-am ocupat de Sporting Cristal din Lima. Aceasta se întîmpla acum aproape 10 ani. Aici am reușit destul de bine, terminînd pe locul secund în campionat. După asta, Botafogo m-a rugat să mă întorc înapoi pentru un alt sezon. Din păcate, de data asta, nu a mai fost un succes, așa că, la cererea federației peruane m-am prezentat foarte bucuros pentru a primi în mînă destinele echipei naționale a Perului.

—Selecționata peruană a fost aclamată și mult lăudată de specialiști la C.M. din Mexic pentru foarte atractivul său joc de atac...

— Da, dar ca antrenor nu eram satisfăcut de evoluția apărării noastre. Aveam trei portari foarte subțiri în lot și prea mulți apărători decișI să atace mai mult decît li se cerea. Rezultatul a fost faptul că am marcat o grămadă de goluri, dar am și primit mult prea multe. Dacă am fi fost în stare să găsim un portar ca lumea, plus un apărător dedicat sarcinei sale, poate că am fi reușit să învingem chiar selecționata Braziliei.

— De ce ați părăsit postul de manager al reprezentativei Perului ?

— Am avut unele neînțelegeri cu federația peruană. Nu a fost de acord cu mine atunci cînd am vrut să sancționez pe cîțiva jucători care călcaseră regulamentul stabilit în Mexic. Apoi, am aflat că aveau de gînd să numească un antrenor secund pe care nu-l doream. M-am hotărît pe loc să-mi dau demisia, și am trecut la clubul argentinian River Plate.

— Nu este oarecum surprinzător să deveniți antrenor în Europa, după experiența nefericită ca jucător pe „bătrînul continent" ?

— Bănuiesc că vă referiți la perioada din 1959, cînd am figurat în lotul echipei spaniole Real Madrid. Da, desigur, a fost o perioadă nefericită pentru mine. Real s-a hotărît să mă transfere fără să-l consulte și pe Di Stefano, subestimînd fără îndoială influența sa asupra echipei. Alfredo nu dorea să joace împreună cu mine și în mai multe meciuri a făcut totul pentru a mă face ridicol în ochii publicului, dîndu-mi pase prea scurte, sau atunci cînd era sigur că voi fi deposedat de adversari... Di Stefano avea o imensă reputație, așa că nimeni nu avea curajul să-l suspecteze de ceva. Dacă conducătorii spanioli ar fi avut curajul să-l scoată din teren pe Di Stefano, aș fi avut — poate — o șansă, dar pe atunci nimeni nu îndrăznea să se gîndească la așa ceva. Pe un timp foarte scurt am fost trecut la Valencia, dar jocul meu era prea bun în acea echipă pentru gustul lui Real, așa încît am fost repede transferat înapoi la Botafogo.

— Credeți că Brazilia va reuși să păstreze Cupa lumii ?

— Mă îndoiesc chiar că va ajunge în semifinale. Necazul este că astăzi echipa Braziliei și tacticile sale preferate sînt cunoscute în Europa la fel de bine ca și în America de Sud. A fost evident în timpul Cupei Independenței, de anul trecut, cînd Cehoslovacia a ținut în șah echipa campioană mondială, iar turneul din acest an pare să confirme acest lucru. Ca oricare altă echipă, selecționata țării mele are în acest moment obsesia să nu piardă.

Ar fi nevoie de un jucător de genial lui Pele pentru a ridica nivelul jocului, iar fără el nu cred în șansele Braziliei. Echipa R.F. Germania este favorita mea nr. 1, urmată de Olanda, care și-a ameliorat mult echipa națională. Mă gîndeam că și Scoția are o șansă, dar asta se întîmpla înainte de plecarea lui Tommy Docherty la Manchester United. Credeți-mă, un antrenor bun este de foarte mare importanță pentru succesele unei echipe...

După eliminarea Perului de către Chile, din preliminariile C.M., cotidianul „Correro" din Lima a titrat, pe prima pagină, cu litere de-o șchioapă : „PUBLICUL : ADUCEȚI-L ÎNAPOI PE DIDI". Prea tîrziu...

Carnet extern
SE ÎNNOIESC TROFEELE!

Asistăm de la un timp, la înnoirea marilor insemne ale victoriilor din clasicele competiții ale fotbalului. Semnalul l-a dat obligația, fortuită, de a înlocui acel celebru trofeu al campionatului lumii, statueta de aur creată de francezul **Lafleur**, devenită acum proprietatea Confederației de sporturi a Braziliei prin victoria în trei rînduri a echipei sale reprezentative. Vă amintiți, probabil, de acea veritabilă cursă din fața juriului pentru alegerea modelului noii cupe care va ajunge în brațele căpitanului echipei învingătoare la anul, la München.

O știre, transmisă săptămîna trecută de agențiile de presă, ne anunță că U.E.F.A. a decis să acorde medalii de o nouă idee, ca inspirație a desenului și chiar ca mod de confecționare, cîștigătorilor în marile competiții pe care forul continentului nostru le patronează și le organizează. Elvețianul **Alex Diggelmann** a realizat, atît pentru cele trei cupe continentale, cît și pentru Turneul U.E.F.A. (juniori), Campionatul european (inter-reprezentative) și cel rezervat selecționatelor sub 23 de ani, noi modele. E, aceeasta, doar o primă etapă din acțiunea forului european. Vor apare și noile machete ale trofeelor propriu-zise destinate clasicelor probe organizate de U.E.F.A.

Dar, iată, aflăm și despre alte inițiative și proiecte în acest domeniu așa de plin de bucurii, cel al trofeelor și însemnelor. De unde ? De la viitorii organizatori ai competiției supreme, oficialii argentinieni. Ei au anunțat că, în cadrul Congresului F.I.F.A. care se va desfășura la anul, la München, vor propune instituirea unor însemne pentru jucătorii care au ajuns, de-a lungul anilor, în etapele cele mai avansate ale probei mondiale. O veritabilă comisie a și elaborat un regulament și a și aprobat machete ale unor însigne care urmează să fie înmînate — în cazul cînd forul mondial va fi de acord — internaționalilor care au strălucit în întrecerile din campionatele mondiale. Bine înțeles că însigna cea mai mare și mai vizibilă revine jucătorilor care au obținut cel puțin două titluri supreme, categorie de însemne în care intră și fotbaliștii cu o victorie la activ, dar care vor purta un tip redus de însigne. A doua mare grupă de însemne o reprezintă deținătorii locurilor doi de-a lungul anilor. Iar a treia, componenții formațiilor care au cîștigat medaliile de bronz. Se precizează că însignele revin jucătorilor care AU FOST PREZENȚI ÎN FINALELE CAMPIONATULUI SAU ÎN MECIURILE PENTRU LOCURILE 3—4 ȘI DE ELE NU VOR BENEFICIA FOTBALIȘTII CARE AU FĂCUT PARTE NUMAI DIN LOTURILE RESPECTIVELOR REPREZENTATIVE ÎN ACELE CAMPIONATE. În aceste condiții, însemnele, reprezentate din două frunze de lauri confecționate din aur, ar reveni numai următorilor dubli campioni ai lumii : **Meazza** și **Ferrari** (Italia), **Gilmar, Djalma Santos, Nilton Santos, Zito, Garrincha, Didi, Vava, Zagalo** (Brazilia). Un splendid grup de mari jucători !

Eftimie IONESCU

DENIS FOLLOWS CREDE CĂ GAZONUL VIITORULUI SE VA NUMI „ASTROTURF"...

- **După 12 zile de ploaie continuă, fotbal pe... uscat !!**
- **Rezistența la tocire garantată pentru 30 de ani...**
- **Fotbaliștii în situația tenismenilor de zgură...**
- **Real, Benfica, Milan, Cagliari — dornice să achiziționeze „covorul" sintetic**

In Anglia, nu departe de Londra, la Islington, se află o modernă școală de fotbal, în cadrul căreia peste 200 de copii deprind abecedarul fotbalului modern, sub „bagheta" unor antrenori de marcă, între care cunoscutul ex-internațional **Billy Wright**, pepinieră din perimetrul căreia insularii — deosebit de grijulii cînd este vorba de vanitatea fotbalului local-nic — speră să depisteze talentele care să apere mîndria fotbalului insular la campionatele lumii din deceniul următor.

Tot acolo, la Islington, una dintre cele mai renumite firme de produse sintetice din Anglia, „Astro Limited", a instalat în urmă cu un an — spre testare — **primul gazon în întregime sintetic din istoria fotbalului**, o „iarbă" artificială, după exemplul — socotit reușit — al tartanului din atletism, pistă care a favorizat împingerea performanțelor atletice spre limite altădată de neconceput. Timp de un an, sub atenta observație a specialiștilor firmei, „astroturful" — cum a fost denumită noua suprafață de joc — a fost supusă unor probe cît mai dificile, menite să dea un răspuns concludent la întrebarea — de multă vreme obsedantă pentru proprietarii marilor stadioane ale lumii — în ce măsură gazonul natural va putea fi înlocuit, cu timpul, de o iarbă sintetică, capabilă să păstreze calitățile obișnuite ale gazoanelor tradiționale și să aducă, suplimentar, avantaje depinzînd de combinațiile chimiei moderne...

Timp de un an, pe „astroturf" s-a jucat fotbal zilnic, din zori și pînă noaptea tîrziu, anumite antrenamente „speciale" desfășurîndu-se la lumina reflectoarelor; tinerii fotbaliști au intrat pe suprafața de joc cu ghetele anume murdare de nisip sau noroi — probe pe care gazonul sintetic le-a trecut cu bine, nu numai specialiștii angajați la Islington, ci și tehnicieni ai lui Football Association — veniți periodic de la Londra spre a testa virtuțile „covorului" artificial — avînd numai cuvinte de laudă pentru serviciile asigurate de „astroturf". Însuși **Denis Follows**, fost secretar al federației, a apreciat calitățile terenului din Islington, declarînd ziariștilor că **„astroturful va fi — fără îndoială — gazonul viitorului"** grație superiorității față de iarba naturală. Prima mare virtute a noii suprafețe se leagă de extraordinara ei rezistență la schimbările bruște de temperatură, ceea ce reprezintă un atu demn de luat în seamă în condițiile capricioasei clime britanice. La Islington, s-a jucat fotbal pe „astroturf" la 30 de minute de la terminarea unei ploi de toamnă, care nu contenise timp de de 12 zile, iar calitatea „covorului" sintetic a fost apreciată de cei prezenți drept „fără cusur", ceea ce probează deosebit de rapida și eficienta drenare a terenului. În plus, în cazul în care — după multe partide și antrenamente — gazonul devine murdar, iar verdele închis al „astroturfului" își pierde din strălucire, este suficientă intervenția de o jumătate de oră a unei mașini de curățat care — asemenea renumitelor „Rolbe" din hocheiul pe gheață — recondiționează suprafața de joc, a cărei rezistență la tocire firma producătoare o garantează pe timp de 30 de ani !!

În ceea ce privește marcarea „astroturfului", tușele se trasează cu vopsea obișnuită, numai că ele se șterg cam la două săptămîni...

Care este opinia jucătorilor despre această modernă suprafață de joc ? Cantonați la Islington timp de mai multe săptămîni, fotbaliștii din lotul de tineret al Angliei au avut numai cuvinte de laudă despre „astroturf", menționînd că este mai puțin periculos decît iarba obișnuită în cazul căderilor violente, egal ca reacții la căderea balonului, mai exact dar în același timp și mai rapid, necesitînd o perioadă de cîteva zile de acomodare, asemenea răgazului pe care și-l impun tenismenii de zgură atunci cînd se văd nevoiți să joace pe ciment sau iarbă.

După opinia tehnicienilor, singurul adevărat inconvenient al „astroturfului" este legat de prețul său prea mare în comparație cu rețetele de îngrijire ale unui teren tradițional, dar multe opinii socotesc că acest cost este serios diminuat prin aceea că amenajarea unui stadion cu iarbă sintetică scutește clubul respectiv de cumpărarea unor terenuri anexe de antrenament, antrenamentele putîndu-se desfășura, fără nici o interdicție, pe gazonul central, de netocit.

N-a trecut nici o săptămînă de la anunțarea publică a concluziilor federației engleze asupra „astroturfului" și primii amatori s-au și ivit: la Nottingham, cele două mari cluburi din localitate, Forrest și County, au hotărît să achiziționeze un „covor" sintetic pentru modernul lor stadion în curs de construcție, în vreme ce alte cluburi europene — ca Real Madrid, Benfica, Cagliari și Milan — arată un interes major față de produsul firmei londoneze „Astro", trimițînd emisari la Islington pentru a vedea la fața locului „gazonul viitorului".

Rămîne de văzut, în următorii ani, cît de exactă a fost prezicerea lui **Denis Follows**...

BLANKENBURG A RĂSPUNS „NU"...

Horst Blankenburg, unul dintre cei mai renumiți jucători ai echipei olandeze Ajax Amsterdam, și-a început cariera profesionistă în țara sa de baștină, R.F. Germania, în cadrul modestei formații TSV München 1860. Trei ani la rînd, **Blankenburg** a făcut eforturi remarcabile pentru a intra în „grațiile" conducătorilor lui Bayern, cealaltă echipă din München, multiplă campioană a țării, dar strădaniile lui s-au dovedit inutile, căci antrenorii lui Bayern l-au neglijat sistematic, socotindu-l „lipsit de perspectivă"...

Aceeași atitudine — de ignorare — a avut-o față de **Blankenburg** și selecționerul **Helmut Schön**, care n-a apelat la fundașul lui TVS 1860 decît pentru cîteva încercări nesemnificative, lipsindu-se cu ușurință de serviciile sale.

Între timp, masivul **Blankenburg** s-a transferat la Ajax, făcînd o carieră senzațională și cucerind cu echipa olandeză cele mai prestigioase trofee ale fotbalului internațional.

Spre surprinderea unanimă, atitudinea lui **Schön** față de eventuala chemare a lui **Blankenburg** la lotul reprezentativ, a rămas mult timp la fel de rezervată, în ciuda asigurărilor pe care Ajax le-a avansat cu privire la cedarea respectivului jucător pentru necesitățile echipei naționale a R.F. Germania...

De curînd, însă, presat — se pare — și de „abdicarea" lui **Netzer**, **Schön** i-a trimis o scrisoare lui **Blankenburg**, solicitîndu-l pentru cîteva meciuri de verificare ale echipei pe care o pregătește pentru marele asalt al Weltmeisterschaft-ului. Aflat la Amsterdam, **Blankenburg** a recepționat mesajul lui **Schön** cu o răceală ironică, prezentînd scrisoarea ziariștilor și făcînd următoarea declarație publică : **„Îmi pare rău că trebuie să-l refuz pe Schön, dar eu mă aflu de atîta vreme în Olanda, departe de treburile fotbalului vest-german, încît mi s-ar părea mai normal să joc în reprezentativa... Olandei decît în aceea a țării mele. Și apoi, mi-ar fi tare greu să mă obișnuiesc cu o onoare care mi-a fost refuzată atîta timp".**